

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 240/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU VALO & PARTNERS s. r. o., Konštantínova 3, Prešov, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Dominik Vaľo, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 83 Er 6/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 83 Er 6/2016 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Prešov sa **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 83 Er 6/2016 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Okresný súd Prešov **je p o v i n n ý** zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume **2 500 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Prešov **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **691,34 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 83 Er 6/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 8 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 240/2021 z 1. júna 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu na ďalšie konanie.

3. Pokiaľ ide o priebeh napadnutého konania, zo sťažovateľových tvrdení a priložených dôkazov vyplýva, že 25. januára 2016 bolo súdnemu exekútorovi doručené poverenie na vykonanie exekúcie, ktorý následne 8. februára 2016 vydal upovedomenie o začatí exekúcie (sťažovateľovi doručené 19. februára 2016, pozn.), v ktorom sťažovateľa okrem iného upovedomil, že exekučné konanie sa začalo 14. decembra 2015, a to na základe návrhu oprávnených, maloletých detí sťažovateľa, v exekučnom konaní zastúpených ich matkou. Proti exekúcii podal sťažovateľ v zákonnej lehote námietky, ktoré 23. februára 2016 doručil osobne do podateľne okresného súdu. V tejto súvislosti sťažovateľ osobitne akcentuje, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti okresný súd o podaných námietkach nerozhodol a nedošlo ani k zastaveniu exekúcie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta celú dĺžku napadnutého konania (bod 3 tohto nálezu, pozn.) a osobitne poukazuje na skutočnosť, že o podaných námietkach proti exekúcii okresný súd nerozhodol ani po viac ako piatich rokoch od ich podania (23. februára 2016, pozn.), a to aj napriek tomu, že v zmysle § 50 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 mal okresný súd povinnosť o námietkach proti exekúcii rozhodnúť do šesťdesiatich dní od ich doručenia.

5. Okresný súd ostal v napadnutom konaní nečinný a o námietkach proti exekúcii nerozhodol ani po tom, ako mu sťažovateľ zaslal niekoľko urgencií a žiadostí o urýchlené rozhodnutie (29. jún 2016, 28. február 2017, 11. január 2019, 16. október 2019, 16. marec 2021, pozn.). Sťažovateľ okresnému súdu predložil aj potvrdenie z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov zo 16. marca 2021 ČVS: ORP-129/SE-PO-2021, z ktorého vyplýva, že v období od mesiaca september 2013 až do vydania predmetného potvrdenia sťažovateľovi žiaden dlh na výživnom nevznikol.

6. Nečinnosť okresného súdu pôsobí podľa sťažovateľa negatívne nielen na jeho psychickú integritu, ale v priamej príčinnej súvislosti má za následok aj obmedzenie nakladania s jeho majetkom, keďže si z dôvodu trvajúceho exekučného konania a exekúcie nemohol zrušiť stavebné sporenie, refinancovať svoj úver, čím v konečnom dôsledku stratil svoju bonitu voči finančným inštitúciám.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že o námietkach sťažovateľa proti exekúcii bolo rozhodnuté uznesením č. k. 83 Er 6/2016 zo 14. júna 2021 (ďalej len „uznesenie“), a to tak, že námietkam sťažovateľa bolo vyhovené. Podľa okresného súdu „*zdržanie s vybavením veci bolo spôsobené množstvom exekučnej agendy na tunajšom súde, personálnou poddimenzovanosťou, ako aj obmedzeniami spojenými s ochranou pred pandémiou COVID-19*“. V závere svojho vyjadrenia uvádza, že v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

III.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ vo svojej replike predniesol:

- a) je pravdou, že okresný súd o námietkach proti exekúcii rozhodol uznesením zo 14. júna 2021 a podaným námietkam vyhovel,
- b) s tvrdením okresného súdu, že rozhodnutiu bránili opatrenia spojené s ochranou pred pandémiou COVID-19, sa nestotožňuje, pretože obmedzujúce opatrenia sa začali až v marci 2020 a do tejto doby mal okresný súd dostatočný časový priestor, aby o podaných námietkach proti exekúcii rozhodol,
- c) neakceptuje ani argumentáciu okresného súdu o personálnom poddimenzovaní a opakovane akcentuje, že okresný súd päťkrát prosil, aby o podaných námietkach rozhodol, avšak ani na jednu prosbu a urgenciu okresný súd nereagoval a v napadnutom konaní ostal nečinný,
- d) v závere svojho vyjadrenia uvádza, že v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

9. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote je založená na jeho tvrdení, že k porušeniu týchto práv došlo nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna

neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (m. m. III. ÚS 15/03, III. ÚS 125/07, I. ÚS 421/2020).

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Povinnosť konať bez zbytočných prietáhov sa nesporne vzťahuje aj na všetky exekučné konania a jej dôležitosť bola po novele Exekučného poriadku (účinnnej od 1. apríla 2017, pozn.) umocnená v explicitnej zákonnej povinnosti súdneho exekútora v § 29 ods. 3 Exekučného poriadku. Pre súd je túto povinnosť možné aktuálne odvodiť z blanketového ustanovenia § 200 Exekučného poriadku, pričom v zmysle § 50 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 mal okresný súd dokonca povinnosť o námietkach proti exekúcii rozhodnúť do šesťdesiatich dní od ich doručenia.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 272/04, III. ÚS 130/2020, I. ÚS 250/2020) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie strany sporu a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

15. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitnosť veci, ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke za pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo

už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nesplnil, resp. čiastočne nesplnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule (m. m. I. ÚS 78/02, I. ÚS 374/2015). Dĺžka sťažovateľom napadnutého exekučného konania teda nie je ovplyvnená zložitou veci.

16. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priesťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa. Ústavný súd z obsahu zapožičaného spisu okresného súdu nezistil skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania. Práve naopak, sťažovateľ po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podal v zákonnej lehote námietky proti exekúcii, okresnému súdu adresoval celkom až päť urgencii na konanie a rozhodnutie v napadnutom konaní a súdu predložil aj potvrdenie z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov (bod 5 tohto nálezu, pozn.).

17. Ústavný súd hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 83 Er 6/2016 ústavný súd zistil, že napadnuté konanie je postihnuté nečinnosťou okresného súdu, keď mu trvalo viac ako päť rokov rozhodnúť o námietkach proti exekúcii, a to napriek opakovaným urgenciám sťažovateľa. Absolútnu nečinnosť a nesústredenosť okresného súdu potvrdzuje aj skutočnosť, že okresný súd žiadnym spôsobom nereflektoval ani na podania povereného súdneho exekútora z 26. novembra 2018 a 15. októbra 2019, ktorý vo svojom druhom podaní okresný súd výslovne upozornil, že súdne konanie sa má viesť bez zbytočných priesťahov, a požiadal okresný súd, aby bezodkladne odstránil vzniknutý nepriaznivý a závadný stav.

18. Na uvedenom konštatovaní nemení nič ani skutočnosť, že okresný súd medzičasom o sťažovateľom podaných námietkach proti exekúcii rozhodol (bod 7 tohto nálezu, pozn.). Ústavný súd vlastným prieskumom zistil, že predmetné uznesenie síce bolo doručené súdному exekútorovi a aj sťažovateľovi, avšak pre absenciu jeho doručenia matke maloletých detí, ako oprávnených z exekúcie, ešte nenadobudlo právoplatnosť. Z okresným súdom poskytnutých informácií vyplýva, že uznesenie bolo matke maloletých detí odoslané na jej poslednú známu adresu 17. júna 2021. Okresnému súdu sa 23. júna 2021 vrátila poštová zásielka s informáciou na doručení, a síce doručenie pre nedostatočnú adresu nie je možné. Keďže uznesenie okresného súdu, ktorým sa námietkam sťažovateľa vyhovel, nenadobudlo právoplatnosť, okresný súd nemohol v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku rozhodnúť ani o zastavení exekúcie a trovách exekúcie. Proti osobe sťažovateľa tak aj naďalej prebieha exekúcia a napadnuté konanie nie je právoplatne skončené.

19. Obranu okresného súdu, podľa ktorého zdĺhavé rozhodovanie okresného súdu v napadnutom konaní bolo spôsobené enormným nápadom v exekučných veciach a personálnou poddimenzovanosťou, nebolo možné akceptovať. Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezabavuje zodpovednosti za zbytočné priesťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Nedostatočné personálne obsadenie súdu a neprimerané zaťaženie súdu pri vybavovaní agendy nepredstavuje dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy. Tie však nemôžu ísť na ťarchu účastníka konania. Rovnako tak nemožno akceptovať ani tvrdenie okresného súdu, že zdržanie rozhodnutia o námietkach sťažovateľa

bolo spôsobené opatreniami proti šíreniu ochorenia COVID-19. Ústavný súd sa stotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že okresný súd mal do prijatia týchto opatrení dostatok času, aby o námietkach proti exekúcii rozhodol, osobitne, keď v zmysle § 50 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 má o námietkach proti exekúcii rozhodnúť do šesťdesiatich dní od ich doručenia. Podľa názoru ústavného súdu si povaha exekučného konania a exekúcie zasluhujú zo strany okresného súdu väčšiu mieru pozornosti, a to osobitne s prihliadnutím na účinky exekúcie voči povinnému, ktoré tento vníma najmä ako negatívny zásah do jeho majetkovej sféry. Vyššia miera koncentrácie je odôvodnená najmä v konaniach o návrhoch na odklad či zastavenie exekúcie, ale aj v konaní o námietkach proti exekúcii, pretože zo strany povinného sú prednášané určité skutočnosti, o ktorých je potrebné rozhodnúť, v pokiaľ možno najkratšej lehote ustanovenej Exekučným poriadkom. V opačnom prípade dochádza k znásobeniu negatívnych účinkov exekučného konania a exekúcie voči povinnému, ktoré z hľadiska zákonnosti a základných práv povinného nie je možné akceptovať. Navyše, charakter rozhodovania o námietkach proti exekúcii (o ktoré ide aj v sťažovateľom prípade, pozn.) si nevyžaduje nariad'ovať súdne pojednávanie a vo svojej podstate ide takmer o administratívny úkon, ktorým okresný súd posúdi dôvodnosť uplatnených námietok a následne rozhodne.

20. Vzhľadom aj na už uvedené skutočnosti a bez potreby podrobnejších analýz ústavný súd uzatvára, že v prípade sťažovateľa nepochybne došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

21. Pokiaľ však ide o tú časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorého porušeniu malo dôjsť v dôsledku nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd ju považuje v tejto časti za nedôvodnú, a preto podľa § 133 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhoviel.

22. Ústavný súd síce zdôrazňuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05), avšak ústavný súd už v rámci svojej judikatúry niekoľkokrát vyslovil, že k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98, II. ÚS 8/01). Spôsobenie zbytočných priet'ahov v konaní súdom môže založiť porušenie základného práva účastníka súdneho konania na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy a čl. 38 ods. 2 prvej vety listiny, ale spravidla neznamená odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 8/01). K porušeniu tohto základného práva zbytočnými priet'ahmi v súdnom konaní by však mohlo dôjsť v prípade,

ak by postup všeobecného súdu v takomto konaní v dôsledku zbytočných prietahov viedol v konečnom dôsledku k zmareniu možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ochrany ktorých sa domáha (III. ÚS 49/04, III. ÚS 348/05). Uvedené ale nie je prípad sťažovateľa, pretože aj keď okresný súd v napadnutom konaní rozhodol o podaných námietkach proti exekúcii až po viac ako piatich rokoch od ich podania (bod 7 tohto nálezu, pozn.), jeho konaním nedošlo k úplnému odmietnutiu spravodlivosti. Sťažovateľom namietaná nečinnosť okresného súdu preto po rozhodnutí okresného súdu nedosahuje takú intenzitu, aby ústavný súd mohol konštatovať, že doba napadnutého konania zasiahla samotnú podstatu a účel práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to aj napriek tomu, že napadnuté konanie nie je ešte právoplatne skončené (bod 18 tohto nálezu, pozn.).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

23. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Keďže ústavný súd zistil, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené (bod 18 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

24. Okrem vyslovenia porušenia svojich práv sťažovateľ v sťažnostnom návrhu požiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 8 000 eur. Svoj návrh odôvodňuje neprimeranou dobou trvania napadnutého konania, negatívnym vplyvom na psychickú integritu, ako aj stratou finančnej bonity pred úverovými inštitúciami (bod 6 tohto nálezu, pozn.).

25. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní, rozsah porušenia namietaných práv sťažovateľa, ako aj negatívne účinky, ktoré sa s exekučným konaním a exekúciou pre povinnú osobu spájajú (bod 19 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavnej sťažnosti nevyhovelo (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 691,34 eur s DPH (bod 4 výroku tohto nálezu).

28. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Priznal náhradu za tri právne úkony, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden

úkon uskutočnený v roku 2021, t. j. za tri úkony sumu 576,12 eur. Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 115,22 eur, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia (bod 4 výroku tohto nálezu) je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 4. augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu